

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ

Гж.бр.17/12

12.01.2012. године

Ваљево

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Џунића, председника већа, Зорице Бранковић и Лепе Лаловић, чланова већа, у правној ствари предлагача А.А., чији је пуномоћник В.В., против противника предлагача Б.Б., чији је пуномоћник Г.Г., ради судског депозита, одлучујући о жалби противника предлагача изјављеној против решења Основног суда у Ваљеву 21. РЗ. бр.85/11 од 29.09.2011. године, у седници већа на дан 12.01.2012.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење Основног суда у Ваљеву 21. РЗ. бр.85/11 од 29.09.2011. године, тако што се предлог предлагача А.А. којим је тражено да се примио у судски депозит новац у износу од 1.000,00 динара на име закупнине за 2010. годину за стан у згради у улици Суворорској, а у корист противника предлагача Б.Б. и то тако што би предлагач наведени износ уплатио на рачун Основног суда у Ваљеву ОДБАЦУЈЕ а предлагач обавезује да противнику предлагача на име трошкова поступка исплати износ од 94.215,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Првостепеним решењем у ставу I изреке одлучено је да се у судски депозит прима новац у износу од 1.000,00 динара на име закупнине за 2010. годину за стан у зграду у улици Суворорској у корист противника предлагача и то тако што ће овај износ предлагач уплатити на текући рачун Основног суда у Ваљеву.

У ставу II изреке позван је противник предлагача да депоновани износ подигне у року од 15 дана од дана пријема решења, или да у истом року поднесе изјаву да новац не прима у ком случају ће суд позвати предлагача да депоновани новац преузме.

У изреци под III обавезан је противник предлагача да предлагачу на име трошкова плати 80.405,00 динара.

Против овог решења благовремено је изјавио жалбу противник предлагача побијајући исто из свих разлога из чл.360. ст.1. ЗПП и са предлогом да се првостепено решење преиначи у смислу навода у жалби уз обавезу предлагача да противнику накнади трошкове поступка.

Виши суд је испитао побијано решење у смислу чл.372. у вези чл.388. ЗПП у вези са чл.30. ст.2. ЗВП-а па је нашао да је жалба основана.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је пресудом Општинског суда у Ваљевоу П.бр.1934/94 од 4.02.1995. године утврђено да је предлагач носилац станарског права на трособном стану који се налази у улици Суворовској у Ваљевоу.

Пресудом Општинског суда у Ваљевоу П.бр.267/06 од 19.07.2006. године одбијен је тужбени захтев, тамо тужиоца, а овде предлагача којим је тражено да се утврди да предметни стан представља стамбени простор и да нема својство службеног стана.

Првостепени суд утврђује и то да је предлагач до 2010. године уплаћивао на рачун противника на име станарине по 1.000,00 динара и то годишње а да је противник предлагача у јануару месецу 2010. године одбио да прими износ од 1.000,00 динара на име годишње закупнине за стан.

Није спорно да предлагач и противник предлагача немају закључен уговор о закупу стана а од стране противника предлагача као власника стана није закључена закупна за исти јер нема ни уговора.

Правилно првостепени суд закључује да је предлагач по наведеној пресуди П.бр.1934/94 од 14.02.1995. године постао носилац станарског права на предметном стану иако се ради о службеном стану. То даље значи да је предлагач у смислу одредаба чл.30. ст.2. Закона о становању, после ступања на снагу тог закона, наставио са коришћењем тог стана и то са правима и обавезама утврђеним тим законом односно под условима из чл.31. до 39. Закона о становању.

Пошто није спорно да странке немају закључен уговор о закупу онда би се закупнина плаћала у складу са одредбом чл.8. ст.2. Закона о становању, а која одредба предвиђа да се закупнина плаћа за протекли месец најкасније до 15-тог дана у текућем месецу. Наравно да ово не спречава закупца да ову уплату изврши и пре наступања 15-тог у текућем месецу али купац може извршити ову исплату само за протекли месец, али не и закупнину за целу годину унапред.

У конкретном случају предлагач је у јануару месецу 2010. године покушао да плати противнику закупнину за целу годину унапред у износу од 1.000,00 динара, иако то није у складу са одредбом чл.8. ст.2. Закона о становању а уговора о закупу нема.

Првостепени суд иако све ово утврђује, закључује ипак да је противник пао у поверилачку доцњу у смислу чл.325. ЗОО а разлог томе проналази у мотивима противника предлагача да на овај начин избаци из предметног стана предлагача због неплаћања закупнине, при чему за овакав закључак првостепени суд нема ни један доказ.

По налажењу овог суда противник предлагача није пао у поверилачку доцњу јер он није без основаног разлога одбио да прими закупнину за целу годину у износу од 1.000,00 динара. Ово због тога што пре свега закупнина није ни уговорена у наведеном износу од 1.000,0 динара за целу годину, нема закљученог уговора о закупу предметног стана а и обзиром на одредбу чл.8. ст.2. Закона о становању. Према томе нема места ни примени чл.327. ст.1. ЗОО па самим тим ни одредбе чл.211. ЗВП.

Дакле, пошто је првостепени суд погрешно применио одредбу чл.325. ст.1. ЗОО то је самим тим погрешно применио и одредбу чл.327. ст.1. ЗОО те и одредбу чл.211. ЗВП, због чега је првостепено решење морало бити преиначено те је овај суд применом

одредаба чл.214. ЗВП, а налазећи да нису испуњени услови за пријем новца у депозит предлог одбацио.

Применом одредаба чл.149. ст.1. и чл.150. ЗПП а у вези са чл.30. ст.2. ЗПП досуђени су противнику предлагача трошкови и то: за писање три жалбе по адвокату износ од по 15.000,00 динара, за таксе на жалбе и другостепене одлуке по 780,00 динара, за писање образложеног поднеска од стране адвоката и то од 31.08.2011. године 7.500,00 динара, за заступање од стране адвоката а на четири рочишта која су одржана по 8.750,00 динара и за једно неодржано рочиште 4.375,00 динара. Противнику предлагача нису признати трошкови писања предлога за враћање у пређашње стање и трошкови заступања на два рочишта која су одржана у вези са овим предлогом будући да су ти трошкови настали случајем који се десио противнику предлагача, а које предлагача није изазвао.

Из ових разлога а примењујући одредбе чл.387. тач.3. ЗПП, Виши суд је одлучио као у изреци овог решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА:

Бранислав Џунић, с.р..